

Nr 613

Av herr **Larsson** i Norderön m. fl., om förenkling av lantmätarförrättningar.

(Lika lydande med motion nr 486 i Första kammaren)

I skrivelse till lantmäteristyrelsen den 14 december 1966 har Utredningen rörande fastighetsbildnings- och mätningstväsandets organisation hemställt om styrelsens medverkan till ytterligare delegering av uppgifter inom lantmäteriet till annan än lantmätare. Efter att ha påtalat vissa hittills vidtagna åtgärder i sådant syfte anför utredningen:

Utredningen har funnit att det skulle vara av stort värde att få tillgodogöra sig de erfarenheter som efter hand framkommer av de sålunda öppnade delegeringsmöjligheterna såväl inom kommuner med eget mätningstväsande som inom lantmäteriet. Det skulle likaså vara värdefullt om förutsättningar kunde skapas för att möjliggöra även att åt annan än lantmätare uppdrages att handlägga liknande, enklare förrättningar enligt jorddelningslagen. De administrativa begränsningarna bör vid en sådan lösning självfallet vara desamma som gäller i de befintliga delegeringsfallen. Om erfarenheterna härav skulle bli positiva synes de öppna nya och värdefulla möjligheter i organisationsfrågan.

Utredningen får därför hemställa dels att styrelsen ville medverka till att en ytterligare delegering av skisserad art till annan än lantmätare blir möjlig — därest så erfordras genom skyndsamt lag- eller annan författningsändring — dels att styrelsen successivt ville delge utredningen vunna erfarenheter i nu ifrågasvarande avseende.

Mot bakgrunden av vad sålunda anförts ter sig lantmäteristyrelsens förslag till ändring av jorddelningslagen, vilket ligger till grund för Kungl. Maj:ts proposition nr 167/1967, punkt 3, relativt begränsat. Förslaget, som innebär att avstyckning i enkla fall skall få handläggas utan sammanträde, utgör i stort sett en kodifiering av en i betydande utsträckning tillämpad praxis.

Med beaktande av allmänhetens berättigade krav på väsentligt kortare väntetid i fråga om slutförande av lantmäteriförrättningar samt på kostnadsbesparande förrättningsmetodik kan det ifrågasättas, om inte den ovan nämnda utredningens hemställan om åtgärder i förenklande syfte redan i detta sammanhang borde ha tillgodosetts i större utsträckning. Som framgår av propositionen har en reservant i lantmäteristyrelsen företrätt en sådan uppfattning.

Vidare synes förslaget till lagändring på en punkt motverka det allmänna syftet, nämligen vad gäller 19 kap. 9 § (propositionen s. 11), som enligt för-

slaget skulle lyda: »Lantmätaren skall föra protokoll över allt som förekommer vid förrättningen.» Då dylika protokoll ofta får en enkel utformning, torde det i många fall vara helt till fyllest att lantmätaren delegerar även protokollförandet till den tjänsteman, som handlagt förrättningen. Lagrummet bör därför i stället innehålla en allmän bestämmelse om skyldigheten att föra protokoll.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i samband med behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 167/1967 måtte uttala, att åtgärder snarast bör vidtagas i syfte att — under förutsättning att sakägarnas rättsskydd tillgodoses — ytterligare förenkla förrättningsförandet inom mättningsväsendet, samt

att riksdagen måtte besluta att 19 kap. 9 § jorddelningslagen erhåller följande lydelse: »Protokoll skall föras över allt som förekommer vid förrättningen.»

Stockholm den 26 januari 1968

Erik Larsson (cp)
i Norderön

Karl Gust. H. Boo (cp)

Gustaf Svensson (cp)
i Vä